

Arrest

nr. 38 011 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANOPPEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Volgens uw verklaringen werkte u sinds september 2007 als uroloog in het stedelijk ziekenhuis nr. 9 in Grozny. U werkte 's avonds ook als spoedarts.

Op 10 november 2008 stonden er 's avonds plots acht onbekende gewapende en gemaskerde mannen voor de deur van uw appartement. Eén van hen had een schotwonde en was er erg aan toe. Ze vroegen u om hem te behandelen. U begreep dat deze personen rebellen waren die betrokken waren bij een schietpartij ergens in Grozny. Nadat u de gewonde man had verzorgd, gingen de mannen weer weg.

U was echter te bang om nog langer in uw appartement te blijven en u vertrok onmiddellijk samen met uw echtgenote en uw zoonje naar uw schoonmoeder die ook in Grozny woont. Daar werd u om zes uur

's morgens opgebeld door uw buurman. Hij waarschuwde u dat Kadyrovtsi uw appartement doorzocht hadden.

U vertrok daarop samen met uw gezin naar het dorp Girzel in de regio Gudermesky waar uw ouders wonen. U liet uw vrouw en uw zoontje daar achter en u reisde zelf onmiddellijk verder naar Khasavyurt in Dagestan. Onderweg werd u opgebeld door een collega van u, een zekere (M.). Hij waarschuwde u dat Kadyrovtsi in het ziekenhuis naar u waren komen vragen. In Khasavyurt verbleef u enkele dagen bij een vriend van u. Hij raadde u aan om naar Europa te gaan. U belde vervolgens een vroegere studiegenoot van u op die in Moskou woont. Hij beloofde u om u te helpen om het land te verlaten.

U vertrok dan op 13 november 2008 per bus naar Moskou. Op 16 november 2008 stapte u daar in een vrachtwagen waarmee u verder naar België reisde. U kwam in België aan op 19 november 2008 en u vroeg op 20 november 2008 asiel aan.

Na uw aankomst in België heeft u via telefoon van uw vader vernomen dat leden van ordediensten regelmatig bij hem thuis langskomen op zoek naar u. Uw oom, (B. R.), vice-minister van gezondheid, zou ook problemen gehad hebben omwille van u.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw diploma geneeskunde, twee getuigschriften van uw opleiding tot uroloog, een certificaat van uw kwalificatie als arts, een certificaat waarin u de toelating gegeven wordt om het beroep van arts uit te oefenen, uw werkbadje, en vertalingen in het Frans van voorgaande documenten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolgd werd door leden van ordediensten omwille van het feit dat u een gewonde rebel zou verzorgd hebben.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde binnenkomst in de Europese Unie via Polen.

U verklaarde dat u in Moskou in een vrachtwagen gestapt bent. Voordat u aan de Poolse grens kwam zou de chauffeur echter gezegd hebben dat u in de laadruimte moest gaan zitten. Daar zou u zich dan verborgen hebben achter de dozen. Bij de grenspost zou de laadruimte niet geopend zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 07/04/2009, p. 7-8). Dergelijke voorstelling van zaken aangaande uw binnenkomst in de Europese Unie via Polen is echter niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt namelijk dat aan elke grenspost in Polen alle vrachtwagens gecontroleerd worden. Eerst passeren de vrachtwagens de grenscontrole door de Border Guards en vervolgens de douanecontrole. Lege vrachtwagens worden manueel gecontroleerd. Voor geladen vrachtwagens gebruiken de Border Guards micro-search. Hierbij kan de hartslag worden opgespoord. Indien er zich een persoon of dier in de vrachtwagen bevindt, wordt dit gegarandeerd door de micro-search gedetecteerd. Geladen vrachtwagens worden vervolgens nog eens door de douane gecontroleerd. Elke vrachtwagen rijdt dan door een x-ray scanner. Al naargelang het resultaat van die scan wordt er een extra controle uitgevoerd, manueel en met andere apparatuur. Gezien deze informatie is het bijgevolg niet geloofwaardig te noemen dat u op de door u beschreven wijze als verstekeling in de laadruimte van een vrachtwagen via Polen de Europese Unie zou binnengekomen

zijn. Toen u met deze ongerijmdheid werd geconfronteerd, had u hier geen uitleg voor (zie Commissariaat-generaal, dd. 07/04/2009, p. 9).

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Verder, wat betreft de verklaarde asielproblemen, kan worden opgemerkt dat uw verklaringen enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden, vaagheden en ongeloofwaardigheden bevatten.

Zo kon u onaannemelijk weinig informatie geven aangaande uw vervolgers.

U verklaarde weliswaar dat Kadyrovtsi sinds uw vertrek uit uw land van herkomst regelmatig bij uw ouders langskomen op zoek naar u.

Toen de interviewer u echter vroeg tot welke ordedienst deze personen precies behoren, antwoordde u dat het waarschijnlijk wel om leden van de FSB gaat, maar zeker was u daar niet van. U legde uit dat u slechts veronderstelde dat ze tot de FSB behoren, omdat deze dienst zich zou bezighouden met onwettige zaken. U verklaarde niet gevraagd te hebben aan uw ouders tot welke ordedienst deze personen eigenlijk behoren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 2).

Verder verklaarde u dat deze personen sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië zeker één keer per maand langskomen bij uw ouders.

Toen de interviewer u daarop vroeg wanneer precies ze dan de laatste keer waren langsgesproken, kon u zich dit merkwaardig genoeg niet meer herinneren. U dacht dat ze eind vorige maand waren langsgesproken, maar helemaal zeker was u daar niet van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 2).

Bovendien kon u ook niet preciseren wanneer deze personen de eerste keer waren langsgesproken bij uw ouders op zoek naar u. U meende dat ze misschien waren gekomen een week nadat u de gewonde rebel had geholpen, maar ook daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 7).

Dergelijke vage verklaringen zijn echter niet aannemelijk te noemen aangezien u verklaarde dat u sinds uw aankomst in België toch zeker één keer per maand telefonisch contact heeft met uw ouders (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 2). Meer nog, u stelde zelfs enkele keren dat het voor u niet belangrijk is om meer informatie te bekomen over uw vervolgers (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 2, 7).

Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet echter afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

U verklaarde tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat Kadyrovtsi sinds uw vertrek nog altijd komen vragen naar u in het ziekenhuis in Grozny waar u als arts werkte.

U legde uit dat u dit na uw aankomst in België via telefoon vernomen heeft van een collega-arts, een zekere (M.). U beweerde ook dat (M.) uw beste vriend was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 07/04/2009, p. 2-3).

In het tweede gehoor stelde u echter in strijd met voorgaande verklaringen dat u niet weet of leden van ordediensten sinds uw vertrek nog zijn komen vragen naar u in het ziekenhuis waar u werkte.

U verklaarde ook in strijd met uw eerdere verklaringen dat u sinds uw aankomst in België geen contact meer heeft gehad met uw collega (M.). U vroeg zich zelfs af waarom u hem zou moeten contacteren, omdat u hem eigenlijk amper kent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 7-8).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had u hier geen uitleg voor. U bleef gewoon bij uw verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 8).

Tenslotte verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u tijdens uw vlucht uit uw appartement in Grozny wat betreft documenten enkel uw werkbadge heeft meegenomen. Toen de interviewer u daarop vroeg hoe u dan de kopies van uw diploma's heeft bekomen die u neergelegd had op de Dienst Vreemdelingenzaken, legde u uit dat u vóór uw vertrek uit uw land nog kopies genomen heeft van uw diploma's die bij uw vader thuis lagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 07/04/2009, p. 5).

In het tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat de kopies van uw diploma gewoon in uw binnenzak zaten toen u vertrokken bent uit uw appartement en dat u deze documenten dus niet bewust heeft meegenomen.

U had geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 23/09/2009, p. 5-6).

Dergelijke tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw

verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Deze vaststellingen en de eerdere vaststelling van ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw reisweg en het bezit van reisdocumenten, leiden ertoe te oordelen dat u de verklaarde asielmotieven onvoldoende aannemelijk maakt.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en de federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat de dienst Cedoca van het Commissariaat-generaal in het kader van het onderzoek van uw asielrelaas objectieve informatie verzameld heeft met betrekking tot het ziekenhuis nr. 9 te Grozny waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Deze informatie vermag niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. Uw diploma in geneeskunde, twee getuigschriften van uw opleiding tot uroloog, een certificaat van uw kwalificatie als arts, een certificaat waarin u de toelating gegeven wordt om het beroep van arts uit te oefenen, uw werkbadge, en vertalingen in het Frans van voorgaande documenten bevatten namelijk enkel gegevens betreffende uw professioneel curriculum die hier niet in twijfel worden getrokken."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en weigert hem ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z.d., een schending aan van de motiveringsplicht in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat volgens verzoeker de motivering niet afdoende is en aldus onredelijk.

Verzoeker beweert aangaande de grenscontrole (zie het verzoekschrift, p. 7) dat "de praktijk van een geheel andere realiteit getuigt", dat "men zeer goed weet dat de grenscontroles geheel anders verlopen dan men doet uitschijnen in de beslissing", dat "niet ontkend kan worden dat verzoeker in België is geraakt" en dat "het absoluut onaanvaardbaar is om zijn vluchtroute in twijfel te trekken op basis van het theoretisch argument als zou de grensovergang in Polen ondoordringbaar zijn voor vluchtelingen".

Hij beweert dat hij zijn verhaal gedetailleerd heeft uiteengezet en dat het feit dat de Commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn binnenkomst via Polen, geen invloed kan hebben op de redenen waarom hij zijn land ontvlucht is.

Verzoeker beweert verder dat de term 'kadyrovtsy' door de bevolking gebruikt wordt om de ordediensten aan te duiden en dat de ordediensten in Tsjetsjenië geen kentekens dragen.

Verder beweert verzoeker dat hij zelf nooit in contact is gekomen met deze diensten en meent verder dat het feit dat hij niet weet welke eenheid naar hem op zoek was, "niets aantoot".

Verzoeker ontkent met klem dat hij onvoldoende interesse zou getoond hebben zoals weerhouden in de bestreden beslissing en wijt dit aan een vergissing in de vertaling. Verzoeker verklaart dat hij met zijn

familie een beperkt -wegens de financiële kost- telefonisch contact onderhoudt en daarbij de informatie over zijn familie zelf, allerbelangrijkst vindt.

Verzoeker beweert dat hij nooit gezegd heeft dat (M.) zijn beste vriend was en voert aan dat of (M.) nu een "beste vriend" of een "collega" is, een "futiliteit" betreft. Daarenboven stelt verzoeker (zie het verzoekschrift, p. 9) "*is er nooit in concreto nagegaan of (M.) nog contact gehad heeft en wat hij net gezegd heeft*" (sic).

Wat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheid aangaande de originelen van het diploma betreft, stelt verzoeker dat hij "*overduidelijk verklaard heeft dat de originelen van zijn diploma en getuigschriften bij zijn ouders lagen en dat hij aldaar een kopie hiervan heeft kunnen nemen*".

Verzoeker wijt "*deze futiliteit*" wederom aan foute vertalingen en beweert over de originele documenten te beschikken welke hij, zo stelt hij bereid is ten gepaste tijde neer te leggen bij de Raad.

Verzoeker voert ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker is van oordeel (zie het verzoekschrift, p. 11) "*dat het onredelijk is om verzoeker het statuut van vluchteling te weigeren om redenen dat het CGVS twijfelt over het feit of de collega van verzoeker nu een beste vriend was of gewoon een ongeruste collega, dan wel hoe verzoeker aan een kopie van zijn niet in twijfel getrokken diploma's is geraakt*".

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad onderstreept vervolgens dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verhoord werd op 7 april en 23 september 2009, dat hij tijdens deze verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat deze verhoren plaatsvonden met behulp van verschillende tolken (zie "tolknummer") die de Russische taal machtig zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker erg verontwaardigd doet wanneer de Commissaris-generaal op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zijn grensovergang in Polen op de verhaalde manier, als niet geloofwaardig afdoet maar deze objectieve informatie niet in het minst weerlegt.

Zoals een geloofwaardig relaas omtrent de reisroute, de geloofwaardigheid van een asielzoeker ondersteunt, bedreigen ongeloofwaardige verklaringen daaromtrent ook zijn hele credibiliteit. Dit is een zwaarwichtige vaststelling die er terecht toe leidt (zie de motivering van de bestreden beslissing) te stellen dat dit *“er ook kan op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.”*.

De Raad is van mening dat de bewering van verzoeker dat de ordediensten geen kentekens dragen en dat de bevolking de -algemene- term ‘kadyrovtsy’ gebruikt, in casu niet aannemelijk is om de onwetendheid van verzoeker rond zijn vervolgers te verklaren.

Verzoeker is een universitair geschoold persoon, volgens zijn beweringen een arts-specialist, die verklaart zijn land te hebben moeten verlaten omdat hij gezocht werd omdat hij een gewond persoon medische hulp had geboden. Welnu de Raad neemt niet aan dat een dergelijk iemand zo vaag blijft als verzoeker, over diegenen die hem zoeken en niet meer ijver aan de dag legt om te weten te komen omtrent zijn vervolgers. De Commissaris-generaal besluit in dit verband terecht tot een gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker, omtrent de problemen in zijn land.

De verschillen in de verklaringen omtrent (M.) blijken duidelijk uit de verhoorbladen; deze vaststelling geldt ook voor de verschillen in de verklaringen omtrent de fotokopieën van de diploma’s.

Deze verschillen eerst afdoen *“als te wijten aan vertaalproblemen”* -uit de verhoorbladen blijkt niet dat er vertaalproblemen zijn geweest (zie het verhoorblad van 7 april 2009, p. 1: Vraag: *“Verstaat u de tolk goed?”*, Antwoord: *“Ja”*, p. 14: Vraag: *“Heeft u alle vragen begrepen?”*, Antwoord: *“Ja”*; zie het verhoorblad van 23 september 2009, p. 1: Vraag: *“Verstaat u de tolk goed?”*, Antwoord: *“Ja”*; p.11: Vraag: *“Heeft u de tolk goed begrepen?”*, Antwoord: *“Ja”*; Vraag: *“Heeft u alle vragen begrepen?”*, Antwoord: *“Ja”*)- en deze nadien pogen te minimaliseren als *“futiliteiten”* wordt niet aanvaard; het gaat tenslotte om elementen die wezenlijk deel uitmaken van verzoekers relaas.

De Raad stelt tenslotte vast dat er geen kennelijke wanverhouding is tussen de motieven en het dispositief van de bestreden beslissing. Het redelijkheidsbeginsel is niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht. De Commissaris-generaal weigerde terecht van verzoeker de status van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, te erkennen.

2.6. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook een schending aan van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 juncto artikel 3 en 14 E.V.R.M.

Verzoeker herhaalt zijn problemen en beweert dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade, *“doch niet het gevolg van willekeurig geweld, doch wel in het kader van een persoonlijk gericht geweld tegen verzoeker”* (zie het verzoekschrift, p. 13). Hij laat gelden dat *“De situatie kan dan al niet (sic) gebeterd zijn in vergelijking met enkele jaren geleden, zij is in geen geval vrij van problemen, zeker niet ten aanzien van verzoeker”*.

Hij stelt dat *“Diverse artikelen van vrije kranten spreken nog steeds van geweld tegen burgers. In september sprak onder andere (T. H.) van de mensenrechtencommissie nog met mensenrechtenactivisten over het verontrustende probleem van ontvoeringen en verdwijningen in Tsjetsjenië”*.

Hij verklaart dat zijn relaas over de feiten die ertoe leidden dat hij is moeten vluchten, voldoende aanwijzingen bevat dat hij bij terugkeer slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 E.V.R.M.

2.7. Met betrekking tot artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet uiteenzet waaruit de beweerdde schending van artikel 14 EVRM zou bestaan en maakt deze aldus niet aannemelijk.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan niet volstaan, verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet betreft, neemt de Raad kennis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd.

Deze informatie leert dat er in Tsjetsjenië geen intern of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De Raad laat deze informatie prevaleren op de beweringen van verzoeker.

Er is geen reden om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen volgens artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE